

Ольга КУШНІР,
помічник ректора
Кіровоградської льотної академії
Національного авіаційного університету,
кандидат педагогічних наук,
старший викладач кафедри безпеки польотів

34

Для переліку всіх досягнень, офіційних звань, титулів і нагород цієї людини знадобиться не одна журнальна сторінка. Його ім'я добре відоме у світових авіаційних колах, бо пов'язане з найбільшим у світі транспортним літаком. Знайомтеся: депутат Київської обласної ради Олександр Васильович ГАЛУНЕНКО.

Його душа – в авіації, а щастя – в Україні

Рекордам – наші імена

демонстрував його на численних авіаційних виставках, прославляючи Вітчизну, зміцнюючи авторитет і світове визнання України. А після того, як на «Мрії» встановив 234 світові рекорди (в одному польоті – 110, в другому – 124), його ім'я було занесене до Книги рекордів Гіннеса... Особливий інтерес у спостерігачів викликали польоти Ан-225 спільно з космічним кораблем багаторазового використання «Буран» «на спині». Всі, хто знайомий зі специфікою льотної роботи, захоплювалися майстерністю льотчика, який успішно виконував таке непросте завдання.

Створена 1988 року талановитими українськими літакобудівниками «Мрія» досі утримує світову пальму першості, дивує уяву всіх, хто має можливість милуватися його польотом. Тож не дивно, що Олександр Васильович Галуненко став першим в Україні офіційним народним героєм – саме йому випала честь бути удостоєним найвищої нагороди незалежної України. Звання Героя України з врученням першого ордену «Золота Зірка» присвоєно Олександрові Васильовичу 21 серпня 1999 року за особисту мужність і героїзм, виявлені під час льотних випробувань нової авіаційної техніки.

Олександр Васильович увійшов в історію світової авіації як командир екіпажу і провідний льотчик-випробувач літака Ан-225 «Мрія», створеного в КБ імені О. Антонова. Вперше підняв у небо суперлайнер і після повного циклу льотних випробувань

На шляху до мрії

Таке визнання прийшло не завдяки збігу обставин, а в результаті копіткої та наполегливої праці над собою на шляху до мети. Змалку юнака вела мрія стати не просто льотчиком, а саме випробувачем. Не тільки керувати літаками, а й відчувати крилаті машини і з ними – самого себе...

Дитинство майбутнього Героя України припало на післявоєнні роки, коли легко не було нікому. Однак хлопчаків, який став сиротою у дворічному віці й залишився під опікою стареньких бабусі й дідуся в невеликому селі Троїцьке Мелітопольського району Запорізької області, було особливо тяжко. Вже в сьомому класі, розуміючи, як складно найближчим і найдорожчим людям нести за нього відповідальність й утримувати його матеріально, Сашко приймає перше доленосне для себе і вже дуже мужнє рішення. Він вирушає в сусіднє село Терпіння, де самостійно оформляється в школу-інтернат.

Відтоді вже не бабуся з дідусем турбувалися про свого вихованця, а навпаки. Щороку під час літніх канікул Олександр приїжджав у рідне село і працював у колгоспній бригаді, щоб заробити трудодні, за які

колгосп восени видавав стареньким частину врожаю і якісь гроші. Однак роки, проведені в інтернатах (через різні обставини змінив їх кілька), Олександр Васильович згадує з теплою усмішкою. Каже, що сама доля посилала йому хороших людей і надійних друзів. Як і згодом, коли вчився літати у ДТСААФ, коли вступав до Чернігівського вищого військового авіаційного училища льотчиків і навчався (до речі, закінчив його з червоним дипло-

мом), коли служив в армії і працював в авіаційній промисловості.

Та особливий рядок його біографії – Школа льотчиків-випробувачів. Так само значущими й важливими в його долі стали роки опанування омріяної професії. Олександр Галуненко і сьогодні вважає колектив АНТК ім. О. Антонова своєю другою сім'єю – цьому підприємству віддав не просто 30 років роботи, а частинку свого серця.

35

Добірка
журналу
Віче

Олександр Васильович ГАЛУНЕНКО народився 1 березня 1946 року в селі Троїцьке Мелітопольського району Запорізької області. Навчався в Чернігівському вищому військовому авіаційному училищі льотчиків, Ленінградському інституті авіаційного приладобудування, Школі льотчиків-випробувачів Міністерства авіаційної промисловості СРСР.

Льотчик-випробувач, командир льотного загону АНТК ім. О. Антонова, віце-президент «Міжнародної авіакомпанії «Антонов-Аеротрек».

З 1996 року – льотчик-випробувач, помічник генерального конструктора з льотних питань АНТК ім. О. Антонова.

Кандидат технічних наук, народний депутат України Верховної Ради V скликання.

Герой України, почесний громадянин міста Буча, заслужений працівник транспорту України, нагороджений орденом Пошани, орденом Дружби (Росія), орденом «За заслуги» III ступеня.

Одружений, має сина Євгена та доньку Олену.

Ні хвилини спокою

Завершивши льотну діяльність, кандидат технічних наук Олександр Галуненко продовжував служити авіації – справі свого життя, вкладаючи досвід, знання й розум у ті нові крилаті машини, над створенням яких працювало АНТК ім. О. Антонова. Не корисливість і не амбіції, а щире й велике прагнення зробити щось важливе для авіації, а отже, і для блага всього українського народу привело Олександра Васильовича у Партію регіонів, з якою він пов'язав успіх української авіації.

А сам Олександр Васильович вважає своїм найбільшим скарбом ті 50 років, які душа в душу прожив з дружиною Валентиною. За півстоліття щасливого життя виростили й виховали своїх чудових дітей – доньку Олену та сина Євгена (котрий слідами батька сходить на вершину льотно-випробувального професіоналізму), а ще – чотирьох улюблених онуків.

Як точно сказав поет Фелікс Чуєв: «І недаремно Земля вважає квітом нації тих, хто був, хто є, хто буде в авіації».

